

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

עו.

מסורת הש"ס

(א) לקמן 5: ירושלמי שביעית
פ"ח ה"ד, (ב) מ"ט פ"ג מ"ב,
(ג) שביעית פ"ק ה' משנה ג,
(ד) (ובכורות ס"א: ה) נזיר ג,
נמוקת ק"ב נדה ג' פ"א נזיר
פ"ח ה"ב, (ה) לרשן צ"א,
(ו) פסחים נ"ב, (ז) ש"ך לע"ב,
(ח) ירושלמי פ"ט פ"א ה"ב,
(י) ע"ן נ"ב נ"ב ס"א מ"ג
ע"ן ויכ"מ וע' רש"י.

שינוי נוסחאות

וְכֹלן הַכֹּהֲנִים רָשָׁעִין כֹּ'. מִשְׁנֵה הַיָּהוּ
וְגַבִּי קִדְּשִׁים קָאִי: לְגִטּוֹן בְּאִיכָלָתָן כֹּ'
וְכֹלָתָן לֶךְ נִתְּמִים לַמִּשְׁחָה (וּמְגִדֵּר יוֹ) לְגִדֵּר
וְקִבְלָהּ הַרְחֹמֶה. הַיָּהוּ דְקָא מִשְׁטַח שֹׁר
הַרְחֹמֶה. הַכֹּהֲנִים בְּנִפְקֵי מַעֲשֵׂי שֹׁר
יִירוּשָׁלַיִם: מִפְּנֵי שִׁמְעִיטָה לְאִיכָלָתָהּ
מִתְּקֹסֶה אִיכָלָתָהּ מַעֲשֵׂיוֹ לֹא יִכְלָתָהּ
אִכְלָה אִיכָלָתָהּ: כִּי אִכְלָה. אִכְלָה
קִמְיָה דְרַב יוֹסֵף: אִלּוּ אִכְלָה לֹא
וּסְפִיכָה. גַּמִּי מֵהָא: לְבִיטֵי כִסְפֹּן.
לְאִכְלָה שְׁמֵן בִּזְמַן הַשְׁבִּיעִית:
כִּי דְרַבִּין. תְּרוּמָה שֹׁר: אִי כִי.
לְדִמְיוֹת דְּרַבָּנָן הָיוּ: אִיכָלָה מִיכְשָׁא
לִיבָה לְמִפְּנֵי. אִין מַבְשִׁילִין יִרְקָה שֶׁל
שְׁמֵן שְׁבִיעִית וְרִבִּי שְׁמֵן
מִמֶּיךָ אִלּוּ הִשְׁתָּא שְׁמֵן תְּרוּמָה
לְדִיּוּרִימָא הָיוּ לְמִכְשִׁי (שֶׁס) כֹּל חֲלָל
יִיכָר וְקָא שְׂרִי ר"ש: דְּאִיעִירֵב הָא שְׁמֵן
יִיכָר וְעַל כִּדְמוּיָהּ יִשְׁלֹם יִידֵי דְרַמְפֵּס
לְקִמְיָה דְּהָא אִפְשֵׁר לְקַטְוֹתוֹ וְכֹל
מִמֶּנּוּ: דִּי לֹא רִמִּי כֹ'. כִּימָא
דְּקוֹשִׁיָא הָיוּ: חֲסִידָה בְּחִיכִיּוֹת.
מִמֶּיךָ הָיוּ וְקִמְיָה מִחֲבֵל חֲמֹדֵר
שִׁמְחָה וְאִפְּלִי לְרַבָּנָן וְהִכָּא גַּמִּי אִין
בְּדִיאִיעִירֵב עֶסְקִין לֹא הִיוּ פְּלִיגִי
רַבָּנָן עֲלֵיהּ: וְקִמְפִּסֵּי בְּשִׁבְעִית.
וְחִתְּמָה אִמֵּר כֹּ' אִכְלָה וְלֹא לְהַסְדֵּי:
לְמִתְרָסֵי. כִּסְפֵּי מְזֻרֵעַ מִחוּלָל
וְסִפֵּק אִין מִחוּלָל קָאִי. לְמִתְרָסֵי בִּיּוֹם
הַשְּׁמִינִי: מִשְׁמִיעַ בְּזִלְזוֹן וּבְהִוּוֹת.
חֲמֹדֵר אִשֵּׁס: וּמִסְכֵּה וּמִכְשִׁי
וּסְפִיכָה חֹדֶשׁ וּשְׁוֹן. כְּחֹמֶר שְׁלֵמִים.
וְהָא

פודתא סוף סוף איערובי מ
מביא אשמו ולוגו עמו ואומר
יום כיצד אמרו לו מיר טמא אהא נא
טהור מגלה פחות משלשים יום נא לו
מיר מגלה אלא על הדמים פירוש ד' ש
הספק ושלמי מיר נמי טעוין טמאה
אין טמא טמא טמא טמא טמא טמא

פיליוס של חרס חדשה ונותנין לתוספת
פירוש דקין נזיר טמא דשמיא נזיר ט
שטחאטו מעבכתו למלגות נזירות ט
נצרך להביא תגלתו נזירות טומאה למת
טהרתו בודאי מן הכרעת שאותה מע
נעשו אינה עולה לתגלת נזיר דלא
ניסוס תגלתו היינו כר עקיבא דלחמ
טהרה תגלתו ונתנה על תגלתו ואז
תומצי ותטא העוף ספק תחטא
שחסר מן המוספתא וסופר שלשים
יכול לגלח תגלת שניה לנרעמו עד
טהרת נרעמו טעולה בודאי ואומר
חובה ותטא העוף סבבאית בתגלת
ותטא העוף ספקי ׀ תגלת ראש
מתגלת ראשונה אבל לא היה יכול
לגלוח בידו דקין מזרע בשמיני שלו
יכול להביא נממה שאין תטא בה
יבאס וקני עזי ההינו עוף ור טשע
יבאס וקני הכל הוכח אחר חטא
על תטא העוף ואומר אם טמא הוא
ילעטמא לתמים אינו יכול שאין ימי
לדור כנגדו בניזר כמו שצריך ר
תגלת טומא חספ תגלת טרה
עולין מתוך ימי נרעמו ולסוף שני
ושנה ואפי' לסוף שלשים אינו יכול עד
מניין נזירות טהרה עד שיצא תטא
שעשכו כלל שכלתו נזירות מתגלת
ומציא קרבנותיו שלמים ׀ ודאי ע

היה שדי שנים ויותר ויו ומטמא למינים לאחר ארבע שנים
ושבעים וארבעה יום. שטח בורא ומולטל בורא איכל
ואם שחור מלמטא שטח מויסא. והשנית אחרי יום מסור
ואז לאט ובכשה יום לחטא. ואז כל רגל בכש אחת
השביעה אטתא יכול למצוי יום השנה השערה אחת ש
מפני יום הקדים המצטער צריך בן הגלחול. אחת מיד
כל יום גיורתו. וכשמגלה המצורע גלחול שניה, מכי
רשתי עופות אחת טחא ואחר עולה ואפילו עשירי. ואחר

16 וכולן רשאים כהנים לשנות באכילתן
 לאכלן צלויין שלוקין ומבושלין ולתת לחובן
 תבלי חולין ותבלי תרומה דברי ר' ישמעאל א'
 אמר ליה הגז לתרומת תבלין דרבנן איתביה
 17 אין לוקחין תרומה בכסף מעשר מפני
 שממעט באכילתה ור' שמעון מתיר אישתק
 ליה כי אתא לקמיה דרבי יוסף דרבי ירק
 אמאי לא חותביה מהא 18 אין מבשלין ליה
 של שביעית בשמן של תרומה 19 שלא יביאו
 קדשים 20 לבית הפסול ור' שמעון מתיר א"ל
 אביי ולאו מי אותביתיה מהא דתבלין ואמר
 לי הגז לתרומת תבלין דרבנן הכא 21 נמי
 (תרומה) תרומת ירק דרבנן אי הכי איפכא
 מביעא ליה למיתני ירק של תרומה בשמן
 של שביעית ולאו מי אותביתיה ממתני
 דמתיר רבי שמעון ואמר לי דאיערב הכא
 נמי דאיערב אי דאיערב מאי מעמייהו דרבנן
 מידי דהוה אאשם ושלמים מי דמי התם
 אית ליה תקנתא ברעיהא הא אית ליה
 תקנתא ברעיהא הא לא דמי אלא לחתיכה
 שבחתיכות דכיון דלית תקנתא דאכול 22 כחמור
 שבהן מתקוף לה רבינא מי דמי חתיכה
 שבחתיכות לסתיה כלא תקנתא כלי הא אית
 ליה תקנתא בסחיטה ורב יוסף היכי נסחוט

תרבו איתביה ^ארבי שמעון אומר ילמחרת
 אם של מצורע ^ההרי זה אשמו זה ולגו
 הנה שעה הזה ^אושה גלה והביא קרבן מנה שבעה ^או
 הנה שעה ושלושה יום להשלים שלשים מנה שלשים ומנח
 בהמות חיב הביא חטאת עולה ומנח עולה וזה אחת מה
 אין יכול להניף מפני שהוא ספק מצורע טמא אבל עולה
 היה ואומר אם טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו
 רביעית מים חיים ומביא ^אזמן ^אכפורי דרור צדון כל
 הביא חטאת ומנחלת זו של טומאה ואינו מתחיל בידיו
 ול אשמו אינו מעבדו ומניגלת מנחלת טומאה הוא אסור
 נזירות טהרה ולגלת כסופה לטהרת צרעתו והאשם יש
 לו ודאי לטומאת נזיר כמו שמפורסם בקרב הברייתא
 ב' ^אמי שחמך הריני נזיר מגלת ^אזמן ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף
 מנח' נזיר ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף
 אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה פירוש עול
 וקטן וגבות ענין דרך שהמזורעים מגלחים ^או ומבי
 גרס' וסופר שלשים יום ומביא עולה נדבה כ' ^אומבי
 ברוך עליי אחד מן הדמים ויבא עולה והחטאת ושלושים
 טמא אני פירוש אם טמא הייתי בתגלת ראשונה
 אלאזה מחובתי ואם טהור אני עולה ראשונה חובה זו
 וגבות ענין דרך מצורעין ומנחלת זו היטה
 חסן דגלות ספק מצורע אינו דומה איסור גלות המי
 אם ששים ואחד ומנחה עליו לפי ספק ספק מצורע
 בזה על הספק לפיכך יבא חטאת העוף ואם הוא
^אעשירי דלמחר בנח' עירבין ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף
^אתנאי דלפניו עליה איכא לאקומה לה ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף
 פירוש אם מצורע הוא הרי זו חובה ואם לאו הרי זו
 עולין לו מתוך ימי צרעתו כיצד יעשה לדברי בן וזמא
 שבע כפקק שני מימים ^אזמן ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף ^אדף
 מצורע היה ונזיר טמא ולא עלו לו אחת מנחלתו
 אחת טהרה ימי צרעתו אינו יכול לגלות דשמי נזיר
 צדוק עליי אחד מן הדמים ומביא חטאת העוף משום
 וכדפרישית ומנחה עליה כהנאי שלמעלה בתגלת ראש
 ועולה העולה נדבה ומטאת העוף ספיקו אך התנא לא
 בהמה ספיקו ומנחה עליה ואומר אם טמא

[illegible]

לד א מ"י פ"ו מהלכות
מעשר שני הלכה יא:
לה ב מ"י פ"ה ס"ה מהלכות
שמיטה יובל הלכה ד:
לו ג מ"י פ"ו מהלכות נדרות
הלכה י:

מוסף רש"י

הנה לתרומת תבלין דרבנן.
וראשית דגן חיוון ויהיך כמז
פסחים דף. למדות מביא
אשמו. כתיספתא חזית חקני
ל. מי ספק טיר טמא וספק
טמור, ספק מלועז מיהלט טמא
ספק טמור, וכול בקדשים חזר מ'
זו מ' ר' שמעון ואמר למחרת
מי שנים ספק חזקתו מ' (מנחות
למחרת של עטילתו שהוא זיס
בכח קרעטחי מביא חזקתו
מ' דף ע'.)

נוסחאות רש"י כת"י

[illegible]

—♦—

הַשְׁמֵרָה הַיּוֹמִית

[illegible]

בקרשים לאחר שלשים ושבעה יום צריך כי תגלח, אחת מיד תחל המצורע תגלח שניה, מביא אחד עולה ואפילו עשיר, ואחר תגלח אחת עולה לכאן ולכאן. וחר שמוה ושונה וטובל מגלח, ויל שלמים ומגלח אחד הבאת